

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: A. M., narozený X, bytem K. 14, Ch., nyní ve Věznici O.
proti

žalované: Česká správa sociálního zabezpečení, IČ 00006963, sídlem Křížová
25, 225 08 Praha 5 (dále jen ČSSZ),

v řízení o žalobě ze dne 7.12.2019 proti rozhodnutí žalované ze dne 18.11.2019 č.j. X o
starobní důchod,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Soud upozorňuje, že řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), a pro návrh na přezkoumání rozhodnutí je stanoven termín žaloba, účastníci jsou označováni žalobce/žalobkyně a žalovaný. Dle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“). Ve věcech důchodového pojištění Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.). Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. v této věci stav ke dni 18.11.2019.

2. **Včasnou žalobou ze dne 7.12.2019** předanou k poštovní přepravě dne 9.12.2019 a následně k výzvě soudu doplněnou podáním ze dne 27.12.2019, k níž byla připojena kopie napadeného rozhodnutí kromě dalších listin [osobní list důchodového pojištění ze dne 18.11.2019 (dále jen **OLDP**), potvrzení Vězeňské služby ze dne 19.7.2019 a sdělení ze dne 15.8.2019, informativní OLDP ze dne 26.6.2019 a potvrzení Výchovného ústavu N. J. – učební obor navštěvoval od 8.6.1967 do 5.6.1968], se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 18.11.2019 č.j. X, protože s ním nesouhlasil. Namítal zejména, že žalovaná nezapočetla všechny jím získané doby pojištění, protože dle něho po dodání dalších dob pojištění získal celkem 15 let a 296 dní a ne jen dle ČSSZ 13 roků a 143 dnů pojištění, takže by mu měl být přiznán starobní důchod od roku 2016. Dále namítal, že ještě pracoval v roce 1988 u X se sídlem Ch. až do roku 1989, v roce 1969 u X, chybí i doba učení (D. Ú. Praha 2, X ul., potom ho předali do N. J.), které dokončil 5.6.1968. Rovněž namítal, že od roku 91 a 92 byl veden na úřadu (práce) v Ch. a bral celou dobu podporu v nouzi až do roku 2015 (6 měsíců dělal rekvalifikaci jako masážník; byla to dotace EU), ale to všechno není v evidenci přehledu dob pojištění zaznamenáno, proto požadoval zrušení usnesení o zamítnutí důchodu a vrácení žádosti zpět ČSSZ. Poukázal také na to, že celých 8 měsíců byl nezákonně ve vazbě a tudíž se ta doba musí podle zákona započítat do jeho starobního. Také požadoval, aby ČSSZ mu zaslala všechny doby všech organizací, ve kterých pracoval (např. X Ch., X), když některé podniky jsou dávno zrušené.
3. **Podáním ze dne 16.1.2020 žalobce** mimo jiné uvedl, že doplňuje žalobu, protože dohledal 1 rok učení v N. J. a 1 rok P.-B., kde pracoval, což nemohla mít ČSSZ k dispozici a ani to nebylo v žádném OLDP, neboť to posílal v 11. měsíci v roce 2019, takže to nebylo vůbec dopočítané, proto by měl mít započítanu dobu 15 roků a 295 dní. Dále by mu dle něho měla být započtena doba péče o 3 nezletilé děti jeho zemřelé dcery L. D., které soud v Ch. určil do péče jeho družky J. D., nar. X, a ta byla v roce 2011 na operaci nádoru a nohy v Plzni, navíc je velmi nemocná, a podle zákona o péči sirotků, když se o ně starají společně již 10 let, tak má nárok na zápočet roků ode dne, kdy je mají v péči. Také uvedl, že v roce 1991 až 1992 pracoval u soukromníka, soudního znalce pana H., kterému pomáhal v krámu (starožitnosti) a nakládat nábytek a jiné věci. Poukázal i na rozhodnutí soudu M. a N., kde ho osvobodili v plném rozsahu, neboť žádný skutek se nestal, za který byl ve vazbě, to nebylo jeho chybou, jinak by pracoval dál. K podání bylo připojeno sdělení D. Ú. pro mládež, L. 33, P., ze dne 10.1.2020, že nemohou vystavit potvrzení, že byl v ústavu v období od 8.3. do 8.6.1967 umístěn jako chovanec, protože příslušný seznam již u nich není archivován.
4. **Napadeným rozhodnutím ze dne 18.11.2019 č.j. RN-500 605 262-315-PB** (kopie pořizena z dávkového spisu) žalovaná zamítla námitky žalobce a potvrdila rozhodnutí ČSSZ č.j. R-10.9.2019-422/500 605 262 ze dne 10.9.2019, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o přiznání starobního důchodu podle podmínek ustanovení § 29 odst. 1 písm. d) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon**), a to z důvodu nezískání potřebné doby pojištění pro vznik nároku na starobní důchod. V odůvodnění rozhodnutí ze dne 18.11.2019 žalovaná zdůraznila, že v souvislosti s opakovaně podávanou žádostí o starobní důchod, naposledy z 15.8.2019, provedla došetřování u Vězeňské služby Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

ČR, ve X N. J. a na Úřadu práce v Ch. Na základě dokumentů zaslaných těmito institucemi bylo možno nově zhodnotit dobu od 8.6.1967 do 5.6.1968 jako dobu studia do 18 let věku, kdy žalobce pobýval ve Výchovném ústavu a byl zařazen do učebního poměru zámečník v režimu denního studia. Dále bylo možno zhodnotit jako náhradní dobu pojištění dobu evidence na Úřadu práce v Ch. (dále jen **ÚP**) v době od 15.7.1991 do 23.3.1992. Žalobcem zmiňovaná doba evidence na ÚP včetně rekvalifikace v roce 1995 nebyla úřadem práce potvrzena. Ostatní doby pojištění uvedené žalobcem v námitkách již byly postupně zhodnoceny, proto také jednotlivé osobní listy důchodového pojištění (dále jen **OLDP**) zpracované ke každé žádosti v letech 2011, 2013, 2017 a 2019 vykazovaly vždy jinou délku doby pojištění. Podle posledního OLDP ze dne 18.11.2019 zpracovaného nyní v námitkovém řízení, který je v příloze tohoto rozhodnutí, byla po doplnění nově doložených dob pojištění zjištěna doba pojištění získaná žalobcem v celkovém rozsahu 16 roků a 126 dnů; doba pojištění bez náhradních dob však činí pouze 13 roků a 141 dnů, proto ani poté žalobce nezískal potřebnou dobu pojištění alespoň v rozsahu 15 let podle § 11 a § 13 odst. 1 zákona (výdělečná činnost). Při posuzování nároku žalobce v souladu s § 28 citovaného zákona ČSSZ zkoumala, zda splnil ke dni požadovaného přiznání starobního důchodu podmínku získání potřebné doby pojištění a zda dosáhl stanoveného věku. Dále bylo uvedeno, že za důchodový věk muže narozeného v roce 1950 je považováno dosažení věku 62 let a 6 měsíců a tohoto věku žalobce dosáhl dne ... (nar. ...). Podmínka získání potřebné doby pojištění byla nejprve zkoumána dle § 29 odst. 1 písm. d) zákona, a protože žalobce dosáhl důchodového věku v roce 2012, potřeboval získat minimálně 28 let doby pojištění, avšak potřebnou dobu pojištění nezískal. Žalovaná dále zkoumala, zda žalobce nesplňuje podmínky pro přiznání nároku na starobní důchod podle § 29 odst. 2 písm. f) nebo podle § 29 odst. 3 písm. b) zákona, tedy získání alespoň 20 let doby pojištění, resp. 15 let doby uvedené v § 11 a § 13 odst. 1 a dosažení věku aspoň o 5 let vyššího, než je důchodový věk stanovený pro muže stejného data narození. Žalobce sice dosáhl potřebného důchodového věku, tedy 67 let a 6 měsíců již dne ..., ale ke dni podání žádosti dosáhl pouze 16 roků a 126 dnů, resp. 13 roků a 141 dnů potřebné doby pojištění, takže podmínky pro případný nárok na starobní důchod tedy nesplnil. Dále žalovaná konstatovala, že žalobce byl zaměstnán pouze do roku 1989, v následujících letech byl buď ve výkonu trestu, nebo byl evidován na ÚP jako uchazeč o zaměstnání; v současné době je opět ve výkonu trestu odnětí svobody do 2.10.2021. Závěrem bylo uvedeno, že žalobce nezískal potřebnou dobu pojištění, nesplnil tak podmínky ustanovení § 28 zákona, proto nebylo jeho námitkám vyhověno.

5. **Žalovaná dne 10.2.2020** ve svém vyjádření k žalobě, které bylo zasláno i žalobci, zrekapitulovala průběh správního řízení a mimo jiné uvedla, že ačkoliv je žalobce dlouhodobě evidován u úřadu práce, je povinna při posuzování a rozhodování o jeho důchodovém nároku respektovat platné právní předpisy a započítat dle uvedeného zákonného ustanovení [§ 5 odst. 2 písm. a) zákona] dobu této evidence v omezeném rozsahu. Doby nezaměstnanosti jsou podle § 12 odst. 1 zákona považovány za náhradní doby pojištění, takže podle § 29 odst. 5 pro účely vzniku nároku na starobní důchod se započítávají pouze v rozsahu 80 %. Dále bylo uvedeno, že doba samotného výkonu vazby nebo trestu není dobou pojištění a nelze ji započítat pro nárok na důchod. Jenom v případě, kdy odsouzený ve výkonu trestu pracuje, pak lze odpracovanou dobu započítat jako dobu pojištění pro nárok na důchod. Doba zaměstnání žalobce ve výkonu trestu v době od 1.10.1975 do 26.1.1977 je započtena plně, neboť byl pracovně zařazen po celou dobu, jak je potvrzeno na ELDZ (tj. evidenční list důchodového zabezpečení). Z doby Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

výkonu trestu od 6.11.1980 do 6.5.1985 byla žalobci zhodnocena jako doba pojištění při posuzování nároku na starobní důchod pouze doba odpracovaná, jak je potvrzeno NVÚ O. na ELDZ. V době od 6.11. do 31.12.1980 nebyl žalobce pracovně zařazen, proto není započtena v OLDP. Dobu od 8.3. do 8.6.1967 nelze započíst jako dobu pojištění, protože tato doba není dobou studia žalobce. X N. J. potvrdila dne 19.9.2019 jako dobu soustavné přípravy na budoucí povolání formou denního studia na učilišti pouze období od 8.6.1967 do 5.6.1968. Rovněž bylo uvedeno, že v námitkovém řízení bylo žalobci navíc od prvoinstančního řízení započteno do náhradních dob pojištění období od 15.7.1991 do 23.3.1992, kdy byl veden v evidenci uchazečů o zaměstnání na ÚP na základě potvrzení ze dne 6.11.2019. Období mimo evidenci na ÚP v 1991-1992, stejně jako rok 1988 nebylo možné zohlednit jako dobu pojištění, protože výdělečná činnost žalobce zakládající účast na důchodovém pojištění není prokázána žádným dokladem - evidenčním listem či potvrzením zaměstnavatele. Dobu péče o děti (dětí družky) nemohla ČSSZ zhodnotit jako náhradní dobu pojištění osoby uvedené v § 5 odst. 2 písm. c) a d) zákona pro nárok na starobní důchod, neboť není podložena rozhodnutím okresní správy sociálního zabezpečení podle § 6 odst. 4 písm. a) bodů 11 a 12 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (dále jen **ZOPSZ**). Žalovaná též zdůraznila, že během námitkového řízení byla v OLDP ze dne 18.11.2019 započtena doba studia, ale i doba evidence uchazeče o zaměstnání, která je náhradní dobou. Po úpravě náhradních dob pojištění na 80 % získal žalobce 16 roků a 126 dnů. Nesplnil tedy podmínku pro vznik nároku na starobní důchod podle § 29 odst. 2 písm. f) zákona, tedy dosažení 20 let doby pojištění po snížení náhradní doby pojištění na 80 % ve smyslu uvedeného § 29 odst. 5 zákona. Podle OLDP ze dne 10.9.2009 (příloha předcházejícího rozhodnutí ze dne 10.9.2019) činila čistá doba pojištění žalobce bez náhradních dob 12 roků a 142 dnů, tj. 4 522 dnů. Po zápočtu nových dob bez náhradních dob, tzn. pouze doby studia v rozsahu 364 dní během řízení o námitkách, získal žalobce 4 886 dní ($4522 + 364 = 4886$). Doba pojištění podle ust. § 11 a § 13 odst. 1 zákona, tedy bez náhradních dob pojištění, činí u žalobce 13 roků a 141 dnů. Žalobce proto nesplňuje ani podmínku získání aspoň 15 let doby pojištění uvedené v § 11 a § 13 odst. 1 zákona podle § 29 odst. 3 písm. b) zákona pro nárok na starobní důchod. Závěrem žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

6. **Ze zaslaného dávkového spisu** vedeného žalovanou ohledně žalobce vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 18.11.2019 i ve vyjádření žalované ze dne 10.2.2020 k žalobě odpovídají obsahu spisu. Podle doručky založené ve spise bylo napadené rozhodnutí ze dne 18.11.2019 doručeno žalobci dne 20.11.2019. V dávkovém spisu jsou založeny všechny evidenční materiály, z nichž byly čerpány skutečnosti o době pojištění žalobce a jeho příjmech, které jsou uvedeny v OLDP ze dne 18.11.2019 (např. evidenční listy od zaměstnavatelů žalobce, tzv. Zápočtové listy (tj. Potvrzení o délce zaměstnání a o zápočtu dob zaměstnání pro účely nemocenského pojištění), potvrzení úřadu práce o době evidence uchazeče o zaměstnání, sdělení Vězeňské služby ČR, potvrzení o zaměstnání (podnik X Ch.) od X s.r.o., D. 1328/19, O., potvrzení X N. J.). Založen je i Přehled dob věznění žalobce od Vězeňské služby ČR ze dne 30.11.2018 týkající se celkem 11 záznamů od 25.2.1967 (ve výkonu trestu odnětí svobody byl i od 23.6.2011 do 12.12.2012), když poslední údaj se týká doby od 5.10.2016 (vazba trvala do 1.3.2017) a konec trestu je vyznačen na 2.10.2021.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

7. Poté **žalobce v replice ze dne 20.2.2020** nadále trval na žalobě s tím, že splnil zákonné podmínky nároku na plný starobní důchod, požadoval přiznání a doplacení starobního důchodu od roku 2016, když doba učení a pracovního zařazení během VTOS (výkon trestu odnětí svobody) mu byla žalovanou započtena až dodatečně v roce 2019. Není tedy pravda, že by nové doklady nedoložil. Žalovaná mu nadále odmítá započítat a uznat jako dobu soustavné přípravy na budoucí povolání část doby jeho učení ve X v roce 1967, kam byl soudně umístěn. Tento ústav mu nepotvrdil celou dobu pobytu jako dobu studia, učení, doporučil mu obrátit se na archiv do Prahy 2. Ačkoliv již několikrát psal, požadované potvrzení na chybějící 4 měsíce dosud neobdržel; je nutné se obrátit na soud v T. Potřebné doklady na chybějící doby nebyly dohledány včas. Jelikož mu byla žádost o důchod zamítnuta v roce 2017, dohledával doklady k prokázání chybějících dob sám, které postupně doložil. Uvedl také, že získal od roku 1966 do roku 1991 více jak 15 roků doby pojištění bez náhradních dob. Vždy řádně pracoval, od roku 1995 byl evidován na ÚP v Ch., pobíral podporu a též pečoval o tři nezletilé děti z dávek hmotné nouze. Tato doba téměř 20 let evidence u ÚP nebyla žalovanou správně zhodnocena ve smyslu platného zákona. Žalobce požadoval rozpis dob jeho zaměstnání od roku 1966 do 1989, resp. 1991, 1992, s uvedením názvu firem, u kterých v té době pracoval, neboť si vše již nepamatuje (uváděl názvy několika podniků, u kterých přesně neví časové období), některé zanikly, žádal proto, aby soud jeho vyhotovení žalované nařídil.
8. **Žalovaná podáním ze dne 13.3.2020** k replice žalobce sdělila, že souhlasí s tím, aby soud rozhodl o věci samé podle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání. Dále uvedla, že údaje uvedené v OLDP vycházejí z nárokových podkladů, které má uloženy ve své centrální evidenci a které byly potvrzeny zaměstnavatelskou organizací na ELDZ/ELDP, popř. byly doloženy při podání žádosti. Do několika OLDP žalovaná postupně doplňovala nové údaje o chybějících dobách zaměstnání/pojištění/náhradních dobách tak, jak byly postupně dokládány. Vzhledem k výhradám žalobce provedla šetření ke zjištění chybějících dob pojištění, a to u Vězeňské služby ČR, ve X N. J. a ÚP. Na základě potvrzených údajů žalovaná v posledním OLDP započítala do přehledu dob pojištění žalobci období od 8.6.1967 do 5.6.1968 jako dobu studia (Výchovném ústavu - učební obor zámečnick v režimu denního studia), dobu evidence na ÚP v období od 15.7.1991 do 23.3.1992. Žalobcem nadála žádaná doba studia před 8.6.1967 ve X však nebyla tímto zařízením potvrzena. Ani doba evidence na ÚP včetně rekvalifikace v roce 1995 nebyla potvrzena, tudíž nemůže žalobci zhodnotit pro účely důchodového pojištění ta období, na které žalovaná nemá k dispozici žádný doklad a která nejsou nijak potvrzena. Pokud jde o dlouhodobou evidenci žalobce u ÚP, je nutné znovu připomenout, že její zápočet je ve smyslu ust. § 5 odst. 2 písm. a) zákona značně omezen. Z VTOS jsou hodnoceny doby pracovního zařazení tak, jak byly potvrzeny Věznicí na ELDZ. Žalovaná je povinna dodržovat platné zákonné předpisy při své rozhodovací činnosti. K požadavku žalobce na ověření názvů zaměstnavatelů v jednotlivých letech, žalovaná připojila k tomuto vyjádření výtisk všech opticky archivovaných ELDP a dokladů potvrzujících evidenci u ÚP, které byly již vloženy do dávkového spisu žalobce, jenž byl soudu předložen žalovanou k řízení o žalobě spolu s vyjádřením. Dále uvedla, že soupis s označením jednotlivých zaměstnavatelů nebyl vyhotoven vzhledem k ne vždy dobře čitelnému názvu zaměstnavatelské organizace. Navíc v případě, že zaměstnavatel nesplnil svoji povinnost vést ELDZ o době zaměstnání a výdělku žalobce a po ukončení jeho zaměstnání jej neodeslal do evidence ČSSZ, nemůže žalovaná sdělit žalobci název subjektu, u kterého měl pracovat, neboť jí není tento údaj znám. Závěrem žalovaná setrvala na správnosti svého Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

rozhodnutí a navrhla soudu zamítnutí žaloby žalobce dle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako zcela nedůvodné. [Žalobci bylo zasláno podání žalované ze dne 13.3.2020 a poté i nárokové podklady (evidenční listy) zaslané žalovanou.]

9. Následně žalobce ve svých podáních doručených zdejšímu soudu dne 25.3., 9.4.2020 a ze dne 10.5.2020 setrval na svých názorech ohledně údajného nezapočtení jím získaných dob pojištění, avšak žádné nové doklady na podporu svých tvrzení nedoložil, zaslal toliko kopie listin, které již byly založeny v dávkovém spise zaslaném soudu [OLDP ze dne 10.9.2019, informativní OLDP ze dne 26.6.2019, sdělení ČSSZ ze dne 12.6.2019 (započítat jako dobu pojištění lze toliko dobu, kdy byl pracovně zařazen ve výkonu trestu), přehled dob věznění ze dne 30.11.2018, sdělení Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 7.10.2019 ohledně žádosti o náhradu škody za vykonanou vazbu a potvrzení X N. J. ze dne 19.9.2019].
10. Poté žalovaná v podání ze dne 25.5.2020 opakovaně uvedla rozhodné skutečnosti týkající se nezapočtení dob pojištění požadovaných žalobcem, jelikož na podporu svých tvrzení nepředložil žádné nové důkazy. Zároveň zdůraznila, že v přehledu věznění je uvedeno, že od 25.2. do 8.3.1967 byl žalobce ve Vazební věznici L. Dobu od 8.6.1967 do 5.6.1968 má žalobce započtenou jako dobu studia do 18 let věku, kdy pobýval ve Výchovném ústavu a byl zařazen do učební poměru zámečnick v režimu denního studia. Žalobcem žádanou dobu studia v období od 8.3. do 8.6.1967 nelze započíst jako dobu pojištění, protože tato doba není vzdělávacím zařízením potvrzena jako doba studia. Za rok 1970 má žalobce v evidenci ČSSZ 152 dnů doby pojištění a za rok 1978 má v evidenci 274 dnů. V OÚNZ Ch. byl zaměstnán od 18.2. do 13.3.1971 s dobou pojištění 24 dnů a od 16.11. do 31.12.1978, tj. 46 dnů doby pojištění. V X n. p. pracoval od 13.9. do 24.9.1973, tj. 12 zaměstnání, a dále od 10.8. do 31.10.1978, tj. 83 dnů. Pro X n. p. K. V. pracoval od 1.5. do 16.5.1975. U X pracoval od 28.2. do 21.6.1977 a od 30.9.1977 do 17.4.1978; započtená doba pojištění 314 dní. Od 21.6. do 30.9.1977 ve vazbě, tj. 101 dnů. V roce 1978 pracoval v X od 24.5. do 30.6.1978, tj. 38 dnů doby pojištění. V roce 1978 274 dnů doby pojištění. Mezi nárokovými podklady, které má ČSSZ k dispozici pro evidování dob pojištění započítaných pro nárok na důchod je i potvrzení, z něhož není poznat, u jakého podniku žalobce pracoval. Podle žalobce se jedná o X n. p. K. V., je tam jasně napsáno, že byl u podniku zaměstnán od 7.2. do 9.3.1979, takže mu není možné započíst dobu až do 25.2.1980; má evidovanou jen dobu od 7.2. do 9.3.1979. Pak nastoupil do vazby od 15.3. do 25.9.1979, kde nepracoval, proto toto období nemá vykázáno na ELDP. Dobu od 26.9.1979 do 24.3.1980 nemá evidovanou. Od 25.2. do 19.3.1980 byl zaměstnán u X n. p. K. V., 24 dnů doby pojištění. Období od 25.9.1979 do 25.2.1980 není vykázáno. Zaměstnán byl až od 25.2. do 19.3.1980 u X K. V., ÚZ Ch. Od 6.11.1980 do 6.5.1985 byl ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici O., na celou dobu trestu má vystavený ELDP, avšak začátek trestu od nástupu 6.11.1980 do konce roku 1980 tam není evidován. U X pracoval od 1.7.1985 do 30.6.1987. Žalovaná také uvedla, že výkon vazby od 21.6. do 30.9.1977 a od 15.3. do 25.9.1979 nelze započíst, protože podle § 13 odst. 1 zákona ji nelze považovat za dobu pojištění získanou před 1. lednem 1996 podle předpisů platných před tímto dnem. Z VTOS jsou hodnoceny doby pracovního zařazení tak, jak byly potvrzeny Věznicí na ELDZ. Rovněž bylo uvedeno, že žalobce nesplnil ani podmínky pro případný nárok na starobní důchod podle § 29 odst. 4 zákona, když nesplňuje podmínky § 38 zákona, neboť není invalidní v žádném stupni invalidity a dosáhl již věku 65 let. Závěrem žalovaná zdůraznila, že je povinna dodržovat platné zákonné předpisy při své rozhodovací činnosti, takže při zápočtu dob pojištění k

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

nároku na důchod musí vycházet z evidenčních listů důchodového pojištění. Důkazy k prokázání dalších dob pojištění, než které jsou zaevidovány jako doby pojištění, nemá žalovaná k dispozici, proto je nemůže započíst žalobci do nároku na důchod. V budoucnu je možné žalobci chybějící doby pojištění započíst do nároku na starobní důchod, pokud se dohledá dokumentace k takovým dobám.

11. K žádosti soudu **Věznice O. dne 9.11.2020 sdělila**, že žalobce byl v této věznici ve výkonu vazby od 6.11.1980 do 13.5.1981, kdy nejsou obvinění pracovně zařazováni, a ve výkonu trestu byl do 6.5.1985 a údaje v předmětném ELDP zaslaném 3.7.1985 ČSSZ (tj. na dobu od 6.11.1980 do 6.5.1985) souhlasí s archivem.
12. Podle **§ 3 správního řádu**, tj. zákona č. 500/2004 Sb., je řízení před orgánem rozhodujícím o dávce důchodového pojištění ovládáno zásadou materiální pravdy, a tudíž je správní orgán odpovědný za zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem jsou orgány sociálního zabezpečení vybaveny na základě § 12 a § 13 ZOPSZ významnými pravomocemi k získávání podkladů pro svá rozhodnutí od jiných subjektů, ale také k jejich hodnocení a kontrole. Orgán sociálního zabezpečení si proto musí aktivně (v součinnosti s pojištěncem) dle § 50 odst. 2 správního řádu opatřit nezbytné podklady pro zjištění skutkového stavu věci.
13. Dle **§ 52 zákona č. 500/2004 Sb. (správní řád)** účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.
14. V **§ 29 odst. 1 písm. d) zákona** je stanoveno: Pojištěnec má nárok na starobní důchod, jestliže získal dobu pojištění nejméně 28 let a dosáhl důchodového věku v roce 2012.
15. Podle **§ 29 odst. 3 písm. b) zákona** pojištěnec, který nesplňuje podmínky stanovené v odstavci 2 písm. b) až f), má nárok na starobní důchod též, jestliže dosáhl věku aspoň o 5 let vyššího, než je důchodový věk stanovený podle § 32 pro muže stejného data narození, a získal aspoň 15 let doby pojištění uvedené v § 11 a § 13 odst. 1 (poznámka soudu: tj. doby pojištění bez náhradní doby pojištění, tedy výdělečná činnost).
16. Dle **§ 13 odst. 1 zákona** za dobu pojištění se považují též doby zaměstnání získané před 1. lednem 1996 podle předpisů platných před tímto dnem, s výjimkou doby studia po dosažení věku 18 let; jde-li však o dobu zaměstnání v cizině před 1. květnem 1990, hodnotí se tato doba, jen pokud bylo za ni zapláceno pojistné, a to nejdříve ode dne zaplacení pojistného.
17. V **§ 5 odst. 1 písm. f), k) a l) zákona** je stanoveno, že pojištění jsou při splnění podmínek stanovených v tomto zákoně účastni zaměstnanci činní na základě dohody o pracovní činnosti a zaměstnanci činní na základě dohody o provedení práce; osoby pečující o dítě a osoby, které jsou vedeny v evidenci osob, které mohou vykonávat pěstounskou péči na přechodnou dobu, je-li těmto osobám vyplácena odměna pěstouna podle zákona o sociálně-právní ochraně dětí; osoby ve výkonu trestu odnětí svobody zařazené do práce a osoby ve výkonu zabezpečovací detence zařazené do práce.
18. V této věci se žalobce podanou žalobou domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované z důvodů v ní uvedených. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož s tímto postupem souhlasil žalobce i žalovaná. Soud na základě všech shora zjištěných skutečností dospěl k závěru, že žaloba proti napadenému rozhodnutí žalované ze dne 18.11.2019 není důvodná s ohledem na níže uvedené. Žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

totíž neprokázal, že by žalovaná při rozhodování o jeho žádosti o starobní důchod postupovala v rozporu se zákonem a platnou právní úpravou. Napadené rozhodnutí nevykazuje takové vady, k nimž by soud musel přihlídnout ex offio, jelikož rozhodnutí je srozumitelné a přezkoumatelné, stejně tak i předcházející rozhodnutí ze dne 10.9.2019, přičemž obě rozhodnutí jsou dostatečně srozumitelná pro toho, kdo obsah rozhodnutí hodlá pochopit. Neznačená totiž, že je nesprávné rozhodnutí ČSSZ, pokud není v souladu s požadavkem žalobce na přiznání starobního důchodu.

19. Soud se plně ztotožnil s obsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí i vyjádřeními žalované (viz výše), neboť plně odpovídají předmětné zákonné úpravě, proto na ně pro stručnost odkazuje, jelikož jsou známy všem účastníkům řízení. Rovněž soud přezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení a nezjistil žádné skutečnosti, které by byly způsobilé k jeho zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení žalované.
20. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí dostatečně podrobně vypořádala se všemi rozhodnými skutečnostmi a oproti rozhodnutí ze dne 10.9.2019, kdy ke dni 15.8.2019 získal pouze 14 roků a 289 dnů doby pojištění a pouze 12 roků a 124 dnů doby pojištění uvedené v § 11 a § 13 odst. 1 zákona, v rozhodnutí ze dne 18.11.2019 po započtení prokázané další doby pojištění (doba studia od 8.3.1967 do 5.6.1968 a evidence u ÚP od 15.7.1991 do 23.3.1992) získal dobu pojištění celkem 16 roků a 126 dnů, avšak bez náhradních dob doba pojištění činí pouze 13 roků a 141 dnů, tudíž ani poté nezískal potřebnou dobu pojištění (výdělečné činnosti) alespoň v rozsahu 15 let podle § 11 a § 13 odst. 1 zákona.
21. Požadavek a přesvědčení žalobce ohledně započtení dalších dob pojištění (viz shora) však není v souladu se stávající právní úpravou. Doby evidence u ÚP jako uchazeče o zaměstnání lze dle § 5 odst. 2 písm. a) zákona hodnotit toliko v omezeném rozsahu, tj. maximálně v rozsahu tří let, bez ohledu na celkovou délku této evidence, jak správně učinila i žalovaná, jelikož žalobce nepobíral podporu v nezaměstnanosti či podporu při rekvalifikaci (pobírání příspěvku na živobytí není podporou v nezaměstnanosti či při rekvalifikaci), což bylo potvrzeno příslušným úřadem práce (pracoviště Ch.). Rovněž nelze jako dobu pojištění započítat dobu vazby či výkonu trestu (odnětí svobody), není-li osoba zařazena do práce. Stejně tak nelze žalobci započítat údajnou péči v roce 2011 o děti jeho zemřelé dcery, které byly svěřeny do péče jeho družky, jelikož nebyly svěřeny rozhodnutím soudu do jeho péče a dle přehledu dob věznění žalobce (výše uvedeného) byl od 23.5.2011 do 12.12.2012 ve výkonu trestu odnětí svobody. Sdělení žalobce ohledně invalidity je taktéž bez vlivu na jím získanou dobu pojištění, protože mu nebyl přiznán invalidní důchod před dosažením věku 65 let.
22. Soud toliko vyjadřuje podiv nad tím, že žalobce do věku 70 roků (5.6.2020) nezískal ani pouhých 15 let doby pojištění z výdělečné činnosti, jak požaduje zákon pro přiznání starobního důchodu. Ani v průběhu soudního řízení žalobce neprokázal žádné další doby pojištění, přičemž veškeré zjištěné doby pojištění jsou obsaženy v OLDP ze dne 18.11.2019, jak již soud uvedl výše. Z přehledu dob zaměstnání uvedeném v uvedeném OLDP je zřejmé, že u žalobce se většinou jednalo o krátkodobá zaměstnání, málokdy se jednalo o dobu delší jednoho roku a po 7.6.1989 už nemá vykázanu žádnou výdělečnou činnost, ale pouze nezaměstnanost (1991-1992) a evidenci uchazeče o zaměstnání (2008-2014).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

23. Ještě soud podotýká, že žalovaná má ve své evidenci pouze ty evidenční materiály, které jí byly zaslány zaměstnavateli žalobce a pokud některý ze zaměstnavatelů svoji povinnost v tomto směru nesplnil, žalovaná neměla a nemá žádné možnosti ani nástroje, aby zjistila, která osoba a v kterou dobu u kterého zaměstnavatele pracovala. Pokud taková situace nastane, spočívá důkazní břemeno na té osobě, aby ona prokázala předmětnou dobu pojištění, např. pracovní smlouvou, tzv. zápočtovým listem, výplatními lístky atd. Žalobce požadoval, aby soud žalované nařídil vyhotovení rozpisu dob jeho zaměstnání od roku 1966 do 1989, resp. 1991 a 1992, s uvedením názvu firem, u kterých v té době pracoval, neboť si vše již nepamatuje (uváděl názvy několika podniků, u nichž přesně nevěděl časové období) a některé podniky již zanikly, čemuž se snažila žalovaná vyhovět zasláním kopií podkladových materiálů, které měla ve své evidenci, a tyto byly následně soudem žalobci zaslány.
24. S ohledem na všechny zjištěné rozhodné skutečnosti soud neshledal žádný z žalobních bodů důvodným, proto žalobu zamítl (**výrok I. rozsudku**) dle § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná, neboť žalobce neprokázal, že by žalovaná nepostupovala v souladu s platnou právní úpravou při vydání napadeného rozhodnutí. Pokud by soud shledal pochybení žalované, zrušil by napadené rozhodnutí a věc jí vrátil k dalšímu řízení se závazným právním názorem, avšak v nyní projednávané věci nebylo shledáno žádné takové pochybení žalované, které by bylo důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.
25. Žalobce nebyl úspěšný, úspěšná žalovaná však ze zákona nemá nárok na náhradu nákladů, proto nebyla náhrada nákladů přiznána žádnému z účastníků (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.). Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a nepřípustnost kasační stížnosti je uvedena v § 104 s.ř.s.

Plzeň 25. listopadu 2020

JUDr. Alena Hocká, v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.